Megtekintés LightBoxban

A Jobbik előretörésétől rettegő, s az elmúlt húsz év országromboló politikájának, közös mutyizásaiknak fenntartásáért egységfrontba tömörült sajtó újabb támadást intézett ellenem. Ezúttal azt vetik a szememre, hogy szakértői díjat vettem fel 2003-ban az akkori kormány Esélyegyenlőségi Hivatalától. Ezen túlmenően azt állítják, hogy „majdnem" esélyegyenlőségi miniszteri posztot kaptam a Medgyesy-kormányban. Ezúton kérem azokat a szerkesztőségeket, amelyek a rágalomhadjárat ezen újabb elemét (is) terjesztették, hogy a kiegyensúlyozott tájékoztatás jegyében szíveskedjenek közölni az alábbi tényeket is.

Az elmúlt negyed században jogászként dolgoztam, bírói szakvizsgával és Ph.D (kandidátusi) tudományos fokozattal rendelkezem. Fő szakterületeim voltak a bűncselekmények áldozatainak jogaira, a gyermek és nővédelemre vonatkozó kutatások. Erre figyelemmel már az első szabadon választott kormánytól, majd az azt követő kormányoktól több ízben kaptam felkérést szakvélemény elkészítésére, jogszabály előkészítésére, szakmai programok, képzések megtartására. A kilencvenes évek közepétől e nagyobb témán belül szakmai érdeklődésem homlokterébe került a nők, gyermekek, idős és más kiszolgáltatott személyek sérelmére elkövetett bűncselekmények, egyebek mellett a családon belüli erőszak és a gyermekbántalmazás kutatása, feltárása és az ezek ellen való szakszerű fellépés lehetőségeinek bevezetése Magyarországon.

A témában könyveim, bel- és külföldi szakmai cikkeim jelentek meg, négy éven át szakértőként álltam alkalmazásban az ENSZ-nél. Többek között hosszú éveken át vezettem az ELTE Jogi Karán a Bántalmazott Nők és Gyermekek jogklinikája programot, amelynek keretében az erőszak elől anyaotthonokba menekült asszonyokon, gyerekeken, idős embereken segítettünk joghallgatóimmal együtt. Rendszeresen tartottam előadásokat, képzési programokat országszerte önkormányzatok, civil és szakmai szervezetek felkérésére, sokszor ingyen, máskor – amikor erre a szervezőknek lehetőségük volt – honoráriumot is kaptam, tekintettel azon egyszerű tényre, hogy ez volt a munkám. Szakmai célkitűzéseim között szerepelt, hogy az otthonok falai közötti erőszakkal, így például a „feleségbántalmazással", a gyermekbántalmazással, az idősbántalmazással szemben Magyarországon is hatékony jogszabályok szülessenek, és segítő intézményrendszer jöjjön létre. Ahogy soha nem érdekelt, hogy a segítségemet kérő áldozatok, a kiszolgáltatott bántalmazottak „jobboldali" vagy „baloldali" kötődésűek, úgy nem érdekelt az sem, hogy a munkámra igényt tartó önkormányzatok, a jogszabály-előkészítésen dolgozó pártok vagy más szervezetek melyik politikai oldalon álltak. Szakterületem teljes mértékben politikamentes, illetve „pártok feletti" volt, így bárki is kért fel ezen a területen munkavégzésre, azt szívesen vállaltam. Nagy öröm és

megtiszteltetés volt számomra, hogy részt vehettem annak az ún. „krízisközpont” szolgáltatásnak a megszervezésében, szakmai előkészítésében, amelynek keretében a rászorulók egy helyen kaphatták meg a számukra életmentő jogi, pszichológiai, szociális és egyéb segítséget. E krízisközpontot történetesen a szocialista kormány idején, 2003-ban szervezték meg, s szakmai ismereteimre, jogászi munkámra, szakvéleményemre az akkori Esélyegyenlőségi Hivatal tartott igényt. Sem akkor nem láttam, sem most nem látok semmiféle kivetnivalót abban, hogy a felkérésnek eleget tettem, az előkészítő program keretében közel fél éven át szakmai képzéseket tartottam, a hasonló külföldi intézmények tapasztalatait a felkérés alapján kutattam és ismertettem. Abban sem látok kivetnivalót, hogy munkámért anyagi ellenszolgáltatást, szakértői díjat kaptam, amelynek mértéke az elvégzett munka mennyiségére és a jogászi munkadíjak átlagára tekintettel kimagaslónak egyáltalán nem mondható, figyelemmel arra, hogy közel féléves munkáról volt szó.

Ami az MSZP-SZDSZ kormányba történő miniszteri kinevezésem tervét illeti: ezt a kártyát már az EP választási kampányban is elővették a lejáratásomra. Most is azt tudom közölni, amit akkor: magam is csak a sajtóból értesültem arról, hogy a nevem állítólag felmerült az esélyegyenlőségi miniszteri posztra. Velem ilyen tervet senki nem közölt, s természetesen ilyen felkérést soha nem fogadtam volna el, hiszen meggyőződéses „fideszes” voltam. A leírtakból ez az egyetlen olyan tény, amit szégyellek. Nem kicsit, hanem nagyon. Enyhítő körülményként kérem figyelembe venni, hogy engem éppúgy „megvezettek”, mint ahogy most próbálják megvezetni a magyar emberek tömegeit, azt a látszatot keltve, hogy nincs valódi választási lehetőségük, nincs reményük arra, hogy az életüket szabadságban és méltóságban, s ne gyarmati sorban éljék. Ezért hallgatják el a Jobbik igen színvonalas Radikális változás című programját, ezért gyalázzák folyamatosan a pártot és a párthoz közelálló személyeket. Kérem mindazokat a választópolgárokat, akik felnőtt emberként felelős és tájékozott döntést kívánnak hozni hazájuk jövőjéről, hogy olvassák el a Radikális változás programját a www.jobbik.hu
oldalon, s vegyenek részt az ugyanott meghirdetett kampányrendezvények valamelyikén. Akik arra kíváncsiak, hogy a Jobbik európai parlamenti képviselőjeként és államfőjelöltjeként milyen munkát végzek, hogyan képviselem a magyar emberek érdekeit, látogassanak el honlapomra: www.morvaikrisztina.hu

Kérem továbbá a sajtó munkatársait is, hogy a további személyeskedő gyalázkodás helyett ismerkedjenek meg (honlapomról) képviselői munkámmal, s szakmai, politikusi tevékenységem tartalmi, érdemi részét vegyék végre górcső alá.